

Sygn. akt V CSK 90/19

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa E. W.

przeciwko[...] Szpitalowi Klinicznemu [...] w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 września 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 9 października 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 9 października 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powódki E. W. od wyroku oddalającego powództwo o zapłatę kwoty 150 000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych powódki. Powódka złożyła od tego wyroku skargę kasacyjną i wniosła o przyjęcie tej skargi do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym; jest nim zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji tej funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ k.p.c. instytucja przysądu. Zgodnie z przywołanym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia sprawy do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania. Akcentuje też wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, z którym korelują określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać: oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona (ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części), przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany, a także wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Nadto powinna spełniać zwykłe wymagania przewidziane dla pism procesowych oraz zawierać odpisy. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno korespondować z przesłankami z art. 398⁹ k.p.c. (por. post. Sądu Najwyższego z 20 października 2005 r., II CZ 89/05).

Skarżąca jako podstawę wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała oczywistą zasadność skargi oraz - w tym samym zakresie - występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd II instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Skarżący powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta "oczywistość" i przedstawić odpowiednie argumenty (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Z kolei odwołanie się do przesłanki występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego obliguje do poprawnego określenia tego zagadnienia, w tym odniesienia go do konkretnych przepisów. Konieczne jest także przedstawienie argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01). Istotność danego zagadnienia wyraża się w tym, że jego rozstrzygnięcie miałoby znaczenie dla praktyki orzeczniczej sądów. Tylko wtedy może być bowiem realizowana publicznoprawna funkcja skargi kasacyjnej.

Wskazanie obu ww. przesłanek jednocześnie, bez rozłącznego odniesienia ich do konkretnych zarzutów, podważa zasadność wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Nie jest bowiem możliwe występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, gdy jednocześnie prawidłowe rozstrzygnięcie sprawy miałoby mieć – w odniesieniu do tych samych kwestii - oczywisty charakter. Okoliczności wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wykluczają się wzajemnie (por. post. Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2012 r., III UK 60/11). Ponadto skarżąca nie sprecyzowała, które dokładnie przepisy zostały naruszone w sposób oczywisty, i na czym miałyby polegać oczywistość ich naruszenia. Ograniczyła się tylko do wyrażenia negatywnej oceny zaskarżonego orzeczenia i zakwestionowania prawidłowości czynności Sądu II instancji. Skarżąca nie wyjaśniła jednak, dlaczego czynności te miałyby świadczyć o naruszeniu prawa, oraz w czym miałyby się przejawiać kwalifikowany charakter takiego naruszenia.

Odwołując się natomiast do istnienia w sprawie zagadnienia prawnego, skarżąca zaniechała sformułowania treści zagadnienia, lecz poprzestała na

stwierdzeniu, że oceny wymaga, czy niewskazane konkretnie braki postępowania, wyrażające się, zdaniem skarżącej, w zaniechaniu uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, nie doprowadziły do „naruszenia prawa powódki do obrony i przedstawienia swoich racji w sprawie o naruszenie dóbr osobistych oraz prawa równego traktowania stron w postępowaniu cywilnym (...)”. Skarżąca nie przedstawiła przy tym argumentacji świadczącej o tym, że zagadnienie to miałoby mieć charakter uniwersalny, lecz – przeciwnie - dostrzeżony problem prawny odnosiła wyłącznie do indywidualnych okoliczności przedmiotowej sprawy.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że skarżąca nie wykazała zaistnienia przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej przez nią skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z tej przyczyny na podstawie art. 398⁹ k.p.c. orzeczono, jak w sentencji postanowienia.